

Da, to je veselje... to je moč, kakor moč in sila mladega, podvzetnega človeka.

Da, tako bi hotel sam, upirati se in napenjati svoje sile — hotel bi postati veter ali val... hotel bi neprestano voziti naprej, solncu naproti...

* * *

Veselo se žari solnce v zadnjem večeru... in polagoma izginja, pojema za gorami...

In ko pojema, se spuščajo temne, tihe nočne sence iz bukovega gozda vedno niže v dolino...

Na mostu sloni zamišljeno mladenka in zre za odhajajočimi valovi Savice in njeno hrepenenje hiti ž njimi vred v daljavo, v solnčno deželo oranž in citron...

Zadnji solnčni žarki so obsvetili njeno postavo, zaigrali v črnih laseh... za njimi

pa prihaja nočni mrak skrivnostno, objemajoč razgreto lice mladenkino...

Ah, ne bo li mrak objel vse njeno hrepenenje, vse njene solnčne misli, in svetli solnčni žarki bodo izginili za gorami...

* * *

O jezero bohinjsko! Kako lepi so ob tebi poletni solnčni dnevi! Kako polni nežnih sanj in pestrih podob! Celó nebo se zrcali v tebi, kakor v mirni duši lepa misel...

A glej, listje okoli rumeneva, blede. In nebo se oblači, dež rosi izpod oblakov, gladina jezerska narašča, vznemirja se —

Vrhovi okoli so se odeli v belo odejo, mrzli vetrovi prihajajo v dolino, polja se prazniijo — ukanje pastirjev je potihnilo — jesen prihaja in ž njo hlad in otožnost.

Tudi v srca...

JOŽ. VANDOT:

TAM ZA MORJEM...

Kot devica lice skrila
v žalosti bi pajčolan,
za gorami, za lesovi
umrl nocoj je beli dan.

Kot oči bi mehke zrle
skozi črni pajčolan,
zvezde gledajo srebrne
v daljni, sinji ocean.

Stesal ladjo sem ponosno,
vzel sem veslo mlad mornar,
pa pojadril sem črez morje
v jasnih dalj blesteči žar.

Tam za morjem, ah, za morjem...
otok čarni tam leži,
v dvorcih zlatih, v božje jutro
sreče pesem hrepeni.

Plava ladja svetla moja
brez miru naprej, naprej,
in srebrne zrejo zvezde
izza večnih, modrih mej...

